

ρατεταμένα χειροκροτήματα» και «οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς». Καί ἔτσι, πάει λέοντας.

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς Ἑλλαδίτες δὲν ἔχει Ἑλλαδικὴ ἀντίληψη; Ποιὸς ἔχει νὰ στενοχωρηθεῖ γιὰ κείνο ποὺ μποροῦσε νὰ εἶχε γίνει καὶ δὲν ἔγινε, ἢ γιὰ κείνα ποὺ δὲν τὰ κατάφεραν καλά, ἢ γιὰ τοὺς ἀναριθμητοὺς Ἕλληνας ποὺ θὰ πρέπει ἢ νὰ γίνουν Βούλγαροι ἢ νὰ φύγουν ἀπὸ τοὺς τόπους ποὺ εἶναι πατρίδα τους, πατρίδα ἄλλο τόσο Ἑλληνική ὅσο Ἑλληνικὸς εἶναι καὶ ὁ Μωριάς ἢ ἡ Ρούμελη; Καὶ ποιὸς ἄλλος παρὰ κακόβουλοι ἐχθροὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ κόμματος, γιὰ προσωπικοὺς λόγους, μποροῦν καὶ νὰ ξεστομίσουν κἀν τὴν ἀμφιβολίαν τους: «Μὰ τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἑλλάδα γίνεται ἀπὸ 64.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα 84.000, τί γίνεται ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Σερβία;» Ἄν ἡ Βουλγαρία γίνεται, τζάμπα καὶ μὲ τὴ βοήθειά μας, **μεγάλῃ Βουλγαρία**, διπλὴ δηλαδή παρ' ὅ,τι ἦταν καὶ μὲ λιμάνια στὸ Αἰγαῖο, καὶ βάζουμε στὸ κεφάλι μας γιὰ τὰ μελλούμενα χρόνια τοῦ ἔθνους μεπελάδες χίλιες μύριες φορές χειρότερους ἀπὸ τὸν μελεᾶ τῶν Τούρκων, κατεβάζοντας τοὺς Σλαύους ἐμεῖς καὶ δυναμώνοντας τους, τί μᾶς μέλει ἐμᾶς τοὺς Ἑλλαδίτες; Δὲν πάει νὰ γίνει ὅ,τι θέλει καὶ Βουλγαρία καὶ Σερβία, ἀφοῦ ἐμεῖς εἴμαστε εὐχαριστημένοι μὲ τὸ κράτος μας καὶ μᾶς παινοῦνε κιόλας οἱ Εὐρωπαῖοι γιὰ τὸν πρωθυπουργό μας; Καὶ ἂν μάλιστα μᾶς λάχει **καὶ ἡ Θεσσαλονίκη**—πρᾶμα ὄχι ἀδύνατο οὔτε καὶ πολὺ σπουδαῖο, γιατί θὰ πάρουμε μόνῃ τὴν πολιτεία καὶ λίγα χιλιόμετρα γύρω καὶ σὲ δέκα χρόνια μέσα τὰ Σερβικὰ καὶ Βουλγάρικα λιμάνια στὴν Ἀδριατικὴ καὶ στὴν Ἀσπρὴ θάλασσα θὰ ρουφήξουν ὅλο τὸ τωρινὸ ἐμπόριο τῆς Θεσσαλονίκης— ἔ, τότε ποιὸς μᾶς πιάνει;

Τὸ ὄνομα «Θεσσαλονίκη» εἶναι μάγια φορτωμένο, ἀντιλαλεῖ σὰν κανόνι, καὶ λάμπει στὰ μάτια τοῦ λαοῦ σὰν τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς, καὶ μόνο αὐτὴ νὰ κάνομε δική μας, ὁ Βενιζέλος δὲν πέφτει ἀπὸ τὴν Πρωθυπουργία—πρᾶμα ἀδιάφορο.

Ποιὸς θὰ κοτῆσει τότε νὰ βγάλει τσιμουδιά;

Ὡς τόσο τὰ 3)4 τῆς Μακεδονίας, ὅλη ἡ Θράκη ἐχτὸς ἀπὸ τὴν Πόλη θὰ εἶναι Βουλγαρία, καὶ ὁ Ἀρβανίτης θὰ ἄρπάξει στὸ δικό του κράτος τὴ μισὴ Ἠπειρο.

18 Δεκέμβριον 1912

ΒΡΟΥΤΟΣ

Βγήκε τοῦ Ποιητῆ μας τὸ καινούριο βιβλίον «**Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ Η ΜΟΝΑΞΙΑ**» καὶ πουλιέται τρεῖς δραχμὲς στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστία». Γιὰ τὸ καινούριο βιβλίον τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ θὰ γράψω στὸ ἐρχόμενο φύλλον ὁ Κριτικὸς τοῦ Νουμά.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ (*)

Ἄρρωστε, δὲς, λαμπρὰ σβύνει ἡ μέρι
τριανταφυλλὶ προμήνημα τοῦ Χάρου.
Τόση γαλήνη στὰ γεμάτα χάρου,
ποῦ μοῖρα σοῦ χαρὶς ἀνοιχτοχέρι.
Καὶ στὸ νυό, ποῦ ἄσπρος φαντάζει πέρι
σὰ νᾶγιναν κολόνες τοῦ μαρμάρου
οἱ ἀρμονίες ἐνὸς ὕμνου τοῦ Πινδάρου
πήζοντας ξάφνου μὲς στὸν ἅγιο ἀγέρι,
ἔμπα, κοίμου, καὶ ὁ ὕπνος θὰ σὲ γιάνει,
θὰ ὄνειρευτεῖς τὴν Ὀμορφιὰ τὴν ἴδιαν
ποῦ μὲ τὸ ἀρχαῖο τραγούδι θὰ γλυκάνει
τῆς καρδιάς σου τὰ θλίβερα ξεσκλίδια.
«Τὸν ποῦ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πεθνήσκει νέος.
Μὴν ξυπνᾷς, εἶμαι ὁ Θάνατος ὁ Ὁραῖος».

Λ ΜΑΒΙΛΗΣ

Λ. ΜΑΒΙΛΗΣ

Ἡ «διπλὴ βουλή» ποὺ ἦρθε γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ συντάγματος ἔκανε γνωστὸ καὶ παραέξω ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔζησε καὶ ἀπέθανε ὁ Σολωμός, τὸνομα καὶ τὴν ἀρχοντικὴ μορφή τοῦ Μαβίλη. Πρὶν, λιγοστοὶ μόνο, ἀφοσιωμένοι στὴ λατρεία τῶν ὠραίων γραμμάτων ἤξεραν τὸν ποιητὴ τῶν σονέτων, ποὺ εἶχαν δημοσιευτεῖ, μὲ ὑπογραφή τὸ ἀρχικὸ τοῦ ὀνόματός του ψηφίον, στὸ περιοδικὸ ἢ «Τέχνη». Ὁ Κερκυραῖος ποιητής, ὁ μαθητὴς καὶ στενὸς φίλος τοῦ Πολυλά, ποὺ εἶχε περάσει τὰ νεανικὰ του χρόνια στὴ Γερμανία, ζούσε, ὅπως ἤξεραν, στὸ ὄνειριασμένο νησί μὲ τὰ μαυροπράσινα κυπαρίσσια, ἀπομακρυσμένος ἐπίμονα ἀπὸ τὴ δημοσιότητα, ἀποτραδηγμένος στὴ σιγαλιά, μέσα στὴ στενὴ συντροφιά λίγων φίλων.

Ἔτσι τονὲ γνωρίσαμε στὰ 1906, τὸν Ὀκτώβριον, στὸ Ἀναγνωστήριον τῆς Κερκύρας, τὴν ὥρα τοῦ τρυφεροῦ μυστικισμοῦ, δταν ἀνάδουν τὰ φῶτα, μέσα στὸ σαλόνι, ὅπου μᾶς ἀντίκρινε ἀπὸ τὸν τοῖχον ἢ ἀυστηρὴ μορφή τοῦ Πολυλά. Τὰ μάτια του καὶ ἡ βαθεῖα τοῦ προσώπου του γαλήνη μᾶς ἔκαναν ἐντύπωση. Σπάνια ἔτυχε νὰ ἰδοῦμε μάτια γαλανὰ σὰν τοῦ Μαβίλη. Συνήθως τὰ μάτια ποὺ λέμε γαλανὰ, εἶναι πιὸ πολὺ γκριζὰ. Τοῦ Μαβίλη εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ μιᾶς ὠραίας ἡμέρας. Εἶτανε κουρασμένα, ὄνειριασμένα καὶ νοσταλγικά. Τὸ δλύμπιον κεφάλι

* Τὸ ξανατυπώνουμε γιατί στὸ περασμένο φύλλον βγήκε μὲ ἀρκετὰ λάθη.